

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094955376/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

blomster med forferdelig, usigelig duft, og i deres dovende ånde raser insekter om på deres vinger, indtil de styrter ned og råbner mellem det rådne. Dernede vokser, hvad lyset ikke ser, haner snor sig tykke som slanger, de strækker deres blomster helt op til lyset, men en gang knækker de alligevel på deres stilke og falder ned i det ukendte mørke.

Og vel når de stolte stammer op i en anden luft, og de herlige blomster præler en tid i solkinnet med deres farver, men en dag styrter træet og forsvinder, blomster knækker af og forsvinder – hvorfor? Hvad foregik der nede i mørket? Rådne træet over forneden? Gravede maddikernes stikken over på den skønne blomst? Ned i mørket går det; det ene falder, og det andet falder, og de spør efter det, men ingen ved, hvor det blev af, eller hvorfor det faldt.

Hvad der hersker i mørket, må ingen se; Gud har forbudt det at vise sig for hans sol. Held os, at vi ikke ses! Vi er maddikerne, og vi gnaver i det skjulte. Det, som er lysets storværk, som stråler hen over slægtens hoder, og som stødvis sender deres synkeferdige sjæle op mod den himmel, hvor de håber, at de hører hjemme – det tørrer, mages, slides langsomt bort af alt, hvad lyset ikke ser, og som mennesket vander sig ved at tilstå.

Se alt, hvad der forsvinder fra den høje himmel ned til os! Se viljens skønne, ranke palmeblomme! Hvor gyngede den elastisk i sit overmod og viste svajende sin kraft og svingede i rolig tryghed for de stærke vinde, som vilde styre den, mens dens knirken var som en hånlig triumf over de frugtesløse angreb – og sø! Lumsk blev den ødelagt tværs igennem, nær ved roden, nede i mørket, midt i dyndet, hvorfra den var skudt op og med vældige hænder banet sig vej til lyset, listig åd forrådnelsens svamp sig ind i den stenhårde stamme og gnov den over, indtil så en fatende vind kastede træet omkuld, mens hele skoven undredes, fordi ingen anede det arbejde, som mørket havde skjult. Og kærlighedens blomst, der skød op fra dybet, og som hverken stammer eller blade kunde holde tilbage – hvorfor ækledes den midt i sin skønhed, hvorfor blev den med eet styg og grov? Manglede den gyldent solskin til at gi farve eller varm og stærk luft til at gi styrke? Nej, men ingen kender de safter, som vi sender op gennem dens stilke, de alder-